FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

föredraget den 20 september 2001 [1]

I — Inledning

1. Klaganden, Pascual Juan Cubero Vermurie, har i förevarande mål överklagat förstainstansrättens dom av den 3 oktober 2000 i mål T-187/98 varigenom hans talan ogillades.

2. Klaganden yrkade bland annat i första instans att rätten skulle ogiltigförklara kommissionens beslut av den 6 april 1998 att inte befordra honom till lönegrad A5 för befordringsåret 1998.

3. I detta mål behandlas frågan om i vilken utsträckning rörligheten kan missgynna en tjänstemans karriär i de fall då han har mindre utsikter att bli befordrad på sin nya avdelning.

1 — Originalspråk: tyska.

II — Bakgrund, förfarande vid förstainstansrätten och den överklagade domen

4. Bakgrunden till den överklagade domen sammanfattas där på följande sätt:

"1 Det årliga befordringsförfarandet avseende kommissionens tjänstemän äger rum enligt det förfarande som anges i Praktisk handledning för befordringsförfarandet avseende tjänstemän inom kategori A samt språktjänsten vid Europeiska gemenskapernas kommission, i den lydelse som inlämnats av parterna (nedan kallad handledningen). Detta förfarande är uppdelat i fem etapper.

2 Under den första etappen offentliggör administrationen en lista över tjänstemän som är befordringsbara och som innefattar alla tjänstemän som har fullgjort den minimiperiod som anges i artikel 45 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna). Detta offentliggörande möjliggör för berörda tjänstemän att under-

rätta administrationen om eventuella felaktigheter eller förbiseenden.

3 Under den andra etappen gör varje generaldirektör en jämförelse av kvalifikationerna för befordringsbara tjänstemän på sin avdelning samt meddelar befordringskommittén sina rangordnade förslag till befordran.

4 Under den tredje etappen utarbetar befordringskommittén ett förslag till förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän genom att göra en jämförelse av de befordringsbara tjänstemännens kvalifikationer enligt en bedömningsmetod som är anpassad till lönegraden i fråga. Vad beträffar sökanden fattade befordringskommittén ett beslut enligt bedömningsmetoden för tjänstemän inom lönegrad A 6 som kan befordras till lönegrad A 5. Denna metod innebär att de berörda tilldelas poäng i förhållande till den rangordning som varje generaldirektör har fastställt, betygsrapporter, tjänstgöringstid inom lönegraden samt ålder. De befordringsbara tjänstemännen tilldelas även ett visst antal poäng (70, 45, 20 eller 0) i förhållande till deras placering i generaldirektörens rangordning. Dessa poäng beviljas varje generaldirektorat i förhållande till antalet befordringsbara tjänstemän som finns på respektive generaldirektorat.

5 Under denna etapp gör en partssammansatt kommitté en bedömning av de tjänstemän som liksom klaganden varit föremål för förflyttning och överlämnar en rapport beträffande dem till befordringskommittén.

6 Under den fjärde etappen antas eller ändras befordringskommitténs förslag till förteckning av tillsättningsmyndigheten som publicerar förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän. Den femte och sista etappen innebär att kommissionsledamoten med ansvar för personalfrågor fattar beslut om befordran med utgångspunkt i denna förteckning och undertecknar sedan de enskilda besluten.

7 Det finns två sorters befordringsgångar, inom och utanför tjänsteklassen. I förevarande fall handlar det om befordringsgången utanför tjänsteklassen från lönegrad A 6 till lönegrad A 5, det vill säga från handläggare till förste handläggare.

8 Sökanden, Pascual Juan Cubero Vermurie, tjänstgjorde mellan den 16 september 1986 och den 31 augusti 1996 på generaldirektoratet för ekonomistyrning (GD XX). I tjänstens intresse var han utsänd till Europeiska gemenskapernas domstol från den 1 januari 1989 till och med den 31 december

1990. Genom beslut av den 9 september 1996 utnämndes han till assistent till generaldirektören för generaldirektoratet för konsumentskydd (GD XXIV). Han tjänstgör sedan den 1 april 1997 på generaldirektoratet för information, kommunikation, kultur och audiovisuella medier (GD X).

9 GD XX föreslog att klaganden, som innehade lönegrad A 6 sedan den 1 januari 1993, skulle befordras till lönegrad A 5. Han befann sig på sjätte plats under befordringsförfarandet år 1996 och på fjärde plats under år 1997 utan prioritetspoäng.

10 GD XXIV uppförde honom på tredje plats för befordringsförfarandet år 1998.

11 Sökanden anförde besvär genom en skrivelse till befordringskommitténs ordförande av den 13 januari 1998 med följande lydelse:

'Jag vill fästa er uppmärksamhet på det faktum att jag inte innehade en Bfördelaktig platsB på den lista som utarbetats av GD XXIV för befordringsförfarandet år 1998. Jag kom från GD XX till GD XXIV i tjänstens intresse (med hänsyn till arbetsuppgifterna) för att där inneha den viktiga tjänsten som assistent till generaldirektören. Om jag inte hade blivit förflyttad skulle jag under nuvarande befordringsförfarande ha blivit befordrad till lönegrad A 5, eftersom jag skulle ha stått kvar på listan hos GD XX (andra restkandidat från föregående år).

Om inga åtgärder vidtas för att avhjälpa denna situation kommer rörligheten (trots att kommissionens personalpolitik ständigt uppmuntrar rörlighet) allvarligt skada min vidare karriär.

...'

12 Befordringskommitténs ordförande meddelade genom skrivelse av den 2 april 1998 klaganden följande:

'[Med anledning av] er begäran av den 13 januari 1998 har den partssammansatta kommittén, som handlägger besvär och andra frågor angående rörligheten, granskat ert fall.

Med hänsyn till vad som framgår av handlingarna i er akt har den begränsade partssammansatta kommittén inte kunnat rekommendera befordringskommittén att bifalla er begäran.

Befordringskommittén har vid sitt sammanträde i plenum den 5 mars 1998 anslutit sig till den partssammansatta kommitténs ståndpunkt beträffande ert besvär.'

13 Sökandens namn fanns varken med på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän eller på listan över befordrade tjänstemän som offentliggjordes i Administrativa meddelanden nr 1033 av den 16 mars 1998 respektive nr 1036 av den 6 april 1998.

14 Klaganden gav den 21 april 1998 in ett klagomål där han, bland annat, påpekade följande:

'Det framgår tydligt av de sakomständigheter som beskrivits [i klagomålet] att även om kommissionens personalpolitik uppmuntrar rörlighet har denna allvarligt skadat mina karriärmöjligheter eftersom [tillsättningsmyndigheten] i sitt beslut om befordringar för år 1998 inte har befordrat mig till lönegrad A 5 vilket skulle ha skett om jag inte blivit förflyttad i tjänstens intresse från GD XX till GD XXIV.'

15 Generaldirektören för GD × (där klaganden för närvarande tjänstgör) intervenerade genom skrivelse av den 12 maj 1998 till stöd för klagandens klagomål. I denna skrivelse, som var ställd till generaldirektören för generaldirektoratet för personal och administration (GD IX), klargjorde han bland annat att sökanden förflyttats i tjänstens intresse, att han på ett mycket effektivt sätt fullgjort sina uppgifter som assistent till generaldirektören samt att han i enlighet med reglerna för befordran inom kommissionen skulle ha blivit befordrad till lönegrad A 5 om han stannat kvar på GD XX. Generaldirektören ansåg sålunda att sökanden hade lidit skada inte endast beträffande sin karriärutveckling utan även en ideell skada.

16 Även generaldirektören för GD XX, där sökanden tidigare tjänstgjort, intervenerade till stöd för hans klagomål genom skrivelse till generaldirektören för GD IX av den 15 maj 1998, i vilken bland annat följande angavs:

'Utan att vilja ingripa i sakfrågan kan jag bekräfta att [om] Cubero inte hade lämnat GD XX skulle han, såvida han inte blivit mindre förtjänstfull, ha blivit befordrad till lönegrad A 5 under befordringsförfarandet år 1998.

Det skall fastställas att Cubero sedan befordringsförfarandet år 1996 var medtagen i förslagen till befordran som gjorts av GD XX och att han var placerad alldeles efter [M.H.] i rangordningen. GD XX tilldelades under år 1998 två befordringar till lönegrad A 5 varav [M.H.] (enda restkandidat från år 1997) samt den tjänsteman som var placerad alldeles efter honom (det vill säga på den plats som blivit ledig sedan Cubero slutade) i vår rangordning.'

17 Klagandens klagomål avslogs genom beslut av den 9 oktober 1998 med bland annat följande innehåll:

'Med hänsyn till vad som anförts anser [tillsättningsmyndigheten] att den inte har använt sitt utrymme för skönsmässig bedömning på ett uppenbart oriktigt sätt eller för att tjäna andra syften än dem som avses. Befordringskommittén har nämligen vid sin jämförelse av tjänstemännens kvalifikationer strikt tillämpat de regler som offentliggjorts i nummer 309 av Administrativa meddelanden av den 26 februari 1981, det vill säga den har tagit hänsyn till rapporterna, generaldirektoratens förslag samt kandidaternas karriärprofil. Befordringskommittén har dessutom bedömt Cuberos speciella situation och ansåg, på grundval av de uppgifter som den förfogade över, att Cubero, trots sina uppenbara kvalifikationer som hade lett till att han hade föreslagits av GD XX och som hade erkänts i [en] promemoria [tillställd den partssammansatta kommittén], inte uppfyllde de krav som ställdes för att han skulle tilldelas de poäng som krävdes för att han skulle upptas på listan över mest förtjänstfulla tjänstemän och eventuellt befordras.'"

5. Förstainstansrätten ogillade Pascual Juan Cuberos talan i den del den kunde upptas till sakprövning.

6. Förstainstansrätten fastslog till att börja med att talan inte kunde tas upp till sakprövning på den grunden att artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts då denna grund inte åberopats i klagomålet av den 21 april 1998. Grunderna att legalitetsprincipen, proportionalitetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar hade åsidosatts kunde inte heller upptas till sakprövning då de inte var tillräckligt motiverade.

7. Beträffande sakprövningen ogillade förstainstansrätten grunden att artikel 45 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts. Förstainstansrätten motiverade detta beslut med att den partssammansatta kommittén samt befordringskommittén faktiskt hade granskat klagandens speciella situation och inte bara begränsat sig till att strikt tillämpa handledningens regler angående rörlighet.

8. Förstainstansrätten ansåg även att likabehandlings- samt skälighetsprinciperna inte hade åsidosatts eftersom både den partssammansatta kommittén och befordringskommittén hade granskat klagandens speciella situation då de bedömde hans kvalifikationer och de hade bland annat övervägt att tilldela honom ytterligare prioritetspoäng.

9. Klaganden har även åberopat att en annan tjänsteman, M. G., vid hans före detta generaldirektorat hade blivit befordrad under ifrågavarande befordringsförfarande trots att han varit placerad efter klaganden innan han blev rörlig. Förstainstansrätten ogillade även detta argument med motiveringen att kommissionen inte hade gjort en uppenbart felaktig bedömning av respektive kandidats meriter.

III — Klagandens yrkanden

10. Klaganden yrkar att domstolen

1. skall fastställa att överklagandet kan tas upp till sakprövning och bifalla talan, och

2. följaktligen skall

a) upphäva domen,

b) själv avgöra tvisten och bifalla klagandens ursprungliga yrkanden genom att

— ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 6 april 1998 att inte befordra klaganden till lönegrad A5 för befordringsåret 1998,

— ogiltigförklara beslutet av den 9 oktober 1998 att avslå det klagomål av den 27 april 1998, vilket registrerades hos generalsekretariatet den 6 maj 1998 under nummer R/436/98, som klaganden ingav mot det omtvistade beslutet,

— förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att till klaganden betala ersättning för ekonomisk och ideell skada som med hänsyn till rätt och billighet har fastställts till 250 000 BEF,

— under alla omständigheter förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta samtliga rättegångskostnader både i första instans och inom ramen för detta överklagande.

IV — Argument som åberopats i överklagandet samt bedömning

11. Klaganden har som enda grund åberopat felaktig rättstillämpning och motsägelser i motiveringen till den överklagade domen. Grunden består av fyra delar vilka skall bedömas separat.

Första delgrunden avseende upptagande till sakprövning av grunden att artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna åsidosatts

Argument

12. Genom den första delgrunden ifrågasätter klaganden förstainstansrättens beslut att inte avvisa grunden att artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna åsidosatts. I dessa bestämmelser föreskrivs bland annat att tjänstemännens "vidareutbildning" skall beaktas under deras vidare karriär. Klaganden har i detta avseende hänvisat till olika avsnitt i klagomålet samt i promemorian av den 13 januari 1998. Han har sålunda gjort gällande att rörlighet är viktig för tjänstemännens karriär därför att den breddar deras kompetens och kunskaper. Enligt klaganden framgick det härav att han hade åberopat denna grund i sitt klagomål. Klaganden anser att förstainstansrätten felaktigt förnekade detta och att den överklagade domen är oriktig på denna punkt.

13. Kommissionen har gjort gällande att denna del av grunden inte kan upptas till sakprövning eftersom den avser en bedömning av faktiska omständigheter. I andra hand har kommissionen hävdat att klagomålet samt promemorian av den 13 januari 1998 gällde klagandens rörlighet medan artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna behandlar vidareutbildning såsom språkkurser eller stenografiprov. Enligt kommissionen handlar dessa bestämmelser därför inte om tjänstemännens rörlighet och den första delgrunden borde följaktligen avvisas.

Bedömning

14. Ett överklagande kan enligt artikel 225 EG och artikel 51.1 i EG-stadgan för dom-

stolen endast gälla rättsfrågor. Det kan endast avse en prövning av om en rättsregel har åsidosatts och inte någon form av bedömning av de faktiska omständigheterna. [2] Om förstainstansrätten har gjort en rättslig kvalifikation av de faktiska omständigheterna och de rättsföljder som följer härav är domstolen dock behörig att utöva den kontroll som föreskrivs i artikel 225 EG. [3]

15. Avgränsningen mellan sakfrågor och rättsfrågor är särskilt problematisk när de omtvistade faktiska omständigheterna utgörs av innehållet i ett dokument. Följande problematik skulle kunna uppstå i förevarande fall: bedömningen av huruvida den ifrågavarande grunden kan tas upp till sakprövning beror på ett avgörande sätt på om den i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna redan har åberopats under det administrativa förfarandet. [4] Det måste alltså utredas huruvida den ifrågavarande grunden har åberopats i klagomålet i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.

16. Förstainstansrätten konstaterade i detta hänseende att klaganden inte hade åberopat artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna i sitt klagomål. Detta konstaterande skulle kunna utgöra en fastställelse av en faktisk omständighet som faller utanför domstolens behörighet — med undantag av den granskning som avser en missbedömning av faktiska omständigheter. Förstainstansrätten konstaterade emellertid också att även om kommissionen hade granskat klagandens klagomål "med en öppen inställning" fanns där inga tecken på att klaganden önskade åberopa denna grund. Eftersom denna slutsats krävde en tolkning av klagomålet är det lämpligt att undersöka om den också skall anses vara en fastställelse av en faktisk omständighet.

17. Domstolen har redan uttalat sig beträffande liknande avgränsningar vid bedömningen av frågan om en grund kan tas upp till sakprövning. Domstolen har fastslagit, och gick därvid emot generaladvokatens förslag, i målet SFEI [5], att den rättsliga karaktären av en skrivelse genom vilken ett klagomål avslås är en rättsfråga och inte en sakfråga. Domstolen har även i målet Vidrányi [6] fastställt att den bedömning av faktiska omständigheter — som faller inom domstolen behörighet — omfattade frågan om ett visst dokument var av medicinsk natur. I det fallet berodde den berörde tjänstemannens rätt att få tillgång till handlingen givetvis på denna kvalifikation.

2 — Se domstolens beslut av den 6 oktober 1997 i mål C-55/97, AIUFFASS och AKT mot kommissionen (REG 1997, s. I-5383), punkt 13.

3 — Domstolens beslut av den 16 juli 1998 i mål C-252/97 P, N. mot kommissionen (REG 1998, s. I-4871), punkt 15, samt där citerade domar.

4 — Detta kallas regeln om överensstämmelse mellan klagomålet och den förda talan: se till exempel dom av den 9 juli 1997 i mål T-4/96, S. mot domstolen (REG 1997, s. II-1125, REGP 1997, s. I-A-179 och s. II-533), punkt 98.

5 — Dom av den 16 juni 1994 i mål C-39/93, SFEI m.fl. mot kommissionen (REG 1994, s. I-2681).

6 — Dom av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen (REG 1991, s. I-4339).

18. I ett annat mål har domstolen uppenbarligen utgått ifrån att ett dokuments innehåll utgör en sakfråga vilken som sådan faller utanför domstolens behörighet vid överklaganden. Domstolen har i målet F. mot kommissionen [7] uttalat att bedömningen av om en viss skrivelse utgör ett förtydligande eller ett klagomål innebär en fastställelse av faktiska omständigheter som inte kan överklagas.

19. Rättspraxis tillhandahåller alltså inget klart avgränsningskriterium när de omständigheter som skall bedömas utgörs av innehållet i ett dokument. Man skulle kunna tänka sig en lösning beroende på om förstainstansrätten direkt hade gjort en specifik juridisk bedömning av dokumentets innehåll, vilket eventuellt fastställts genom tolkning, eller om den hade begränsat sig till att fastställa dess innehåll. Denna åtskillnad är dock inte till någon nytta i ett visst fall. I det ovan nämnda målet F. mot kommissionen [8] var det omtvistat huruvida den delen av överklagandet som avsåg skrivelsens rättsliga karaktär kunde upptas till sakprövning eftersom det även kunde ha uppfattats så att förstainstansrätten hade misstolkat klagomålets rättsliga karaktär. Domstolens beslut i detta hänseende torde ha föranletts av att klaganden uppenbarligen sökte kringgå de tvingande tidsfristerna för talans väckande. Den ovan nämnda domen skulle under dessa omständigheter kunna utgöra ett specialfall.

20. I det aktuella fallet kan man genom en tolkning av klagomålet dra slutsatsen att klaganden under det administrativa förfarandet hade åberopat en grund till sitt klagomål. Man skulle alltså, i likhet med kommissionen, kunna anse att denna del av grunden avser förstainstansrättens fastställelse av de faktiska omständigheterna och att den därför skall avvisas.

21. Mot denna lösning talar det nära samband som föreligger mellan sakfrågor och rättsfrågor i det aktuella fallet. Eftersom klaganden inte uttryckligen hade åberopat en överträdelse av artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna skulle förstainstansrätten "med en öppen inställning" bedöma om klagomålet också hänvisade till dessa bestämmelser. Med tanke på att det i artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna inte hänvisas till rörlighet utan endast till "vidareutbildning" blir det också nödvändigt att tolka dessa bestämmelser.

22. Förstainstansrätten behövde visserligen inte i det här skedet slutgiltigt avgöra om artikel 24 i tjänsteföreskrifterna borde tolkas så att begreppet "vidareutbildning" även omfattar de utökade kunskaper som följer av rörligheten — vilket klaganden ovedersägligen har åberopat. Förstainstansrätten borde snarare kontrollera om det fanns ett tillräckligt tydligt samband mellan

7 — Dom av den 8 april 1992 i mål C-346/90, F. mot kommissionen (REG 1992, s. I-2691).

8 — Se ovan fotnot 7.

artikel 24 och de argument som framförts i klagomålet. Förstainstansrätten förnekade detta samband, vilket innebär att den först måste ha avgjort huruvida artikel 24 är tillämplig på rörligheten.

23. Det är därför lämpligt att domstolen från en rättslig synpunkt granskar förstainstansrättens bedömning. I det aktuella fallet föreligger inte risken att en tidsfrist kringgås vilket låg till grund för den avgränsning som gjordes i målet F. mot kommissionen. [9]

24. Under dessa omständigheter och med hänsyn till att det saknas ett klart avgränsningskriterium mellan sakfrågor och rättsfrågor anser jag att domstolen bör ta upp denna grund till sakprövning.

25. Det skall följaktligen undersökas om förstainstansrättens överväganden i punkt 37 i den överklagade domen är motsägelsefulla eller bygger på en felaktig rättstillämpning. Det är bland annat tveksamt om det fanns ett tillräckligt tydligt samband mellan argumenteringen i klagomålet och artikel 24 tredje och fjärde styckena i tjänsteföreskrifterna.

9 — Se ovan fotnot 7.

26. Enligt förstainstansrättens bedömning av omständigheterna talar för ett sådant samband den omständigheten att klagomålet, i likhet med artikel 24 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna [10], omnämnde tjänstemännens "vidare karriär". Pascual Juan Cubero hänvisade dessutom tydligt i sitt klagomål till den utveckling av kunskaper och färdigheter som enligt hans mening är en följd av rörligheten.

27. Det skall emellertid konstateras att det i tjänsteföreskrifterna inte uttryckligen anges att rörligheten är en målsättning med kommissionens personalpolitik. Kommissionen har under det muntliga förfarandet mycket riktigt betonat att rörligheten, liksom deltagandet i kurser och konferenser, har ett samband med vidareutbildningen eftersom den också bidrar till att bredda kompentens och kunskaper. Man måste dock å andra sidan undersöka om man härav kan dra slutsatsen att rörlighet skall anses ingå i begreppet vidareutbildning.

28. Varken bestämmelsen i sig eller dess förarbeten [11] ger någon ledning i den frå-

10 — "Sådan vidareutbildning skall tas hänsyn till under tjänstemännens vidare karriär."

11 — Se kommissionens förslag till förordning av den 28 mars 1969 (EGT C 83, s. 4) samt Europaparlamentets yttrande över kommissionens förslag (EGT C 97, s. 10). Den texten hänvisar till rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 1473/72 av den 30 juni 1972 om ändring av förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper (EGT L 160, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 79).

gan. Detta framgår redan av att det i artikel 24 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna anges att tjänstemännens vidareutbildning äger rum i "deras eget intresse" och att den måste vara förenlig med "tjänstens goda funktion". Dessa begränsningar beträffande möjligheten till vidareutbildning kan vid första anblicken inte anses gälla rörligheten.

29. Vid en jämförelse av de olika språkversionerna av artikel 24 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna framstår det för övrigt som tveksamt om denna bestämmelse över huvud taget är tillämplig i det aktuella fallet. Förstainstansrätten fann att det handlade om en befordran till lönegrad A5, det vill säga en befordran *utanför* den interna befordringsgången. I den tyska versionen av artikel 24 fjärde stycket föreskrivs det emellertid att man skall ta hänsyn till vidareutbildningen endast vid "befordran inom tjänsteklassen". Denna bestämmelse är alltså inte tillämplig enligt den tyska versionen.

30. Denna slutsats är dock inte möjlig enligt den franska versionen [12] medan den engelska i vart fall inte utesluter den. [13]

31. Det bör vidare anmärkas att klagomål som anförs med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna enligt fast rättspraxis skall tolkas "med en öppen inställning". [14] Man bör dock i detta sammanhang notera att klaganden har juridisk utbildning och att han, enligt förstainstansrätten, i sitt klagomål lämnade mycket tydliga uppgifter angående syftet med rörligheten i kommissionens personalpolitik. Om han hade velat åberopa artikel 24 i tjänsteföreskrifterna skulle han sannolikt ha gjort det på ett otvetydigt sätt. Ur denna synvinkel kan kravet på att man skall tolka klagomålet med en öppen inställning med säkerhet inte leda till att man inte får beakta det allmänna intrycket av klagomålet.

32. Mot denna bakgrund behövde inte förstainstansrätten fastställa ett samband mellan klagandens argument i klagomålet och artikel 24 i tjänsteföreskrifterna.

33. Talan kan följaktligen inte bifallas på den första delgrunden.

12 — "Il est tenu compte également de ce perfectionnement pour le déroulement de la carrière."

13 — "Such training and instruction shall be taken into account for purposes of promotion in their careers." Det bör anmärkas att "training and instruction" ur en begreppsmässig synvinkel inte kan anses innefatta rörligheten.

14 — Se förstainstansrättens dom av den 9 juli 1997 i mål T-4/96, S. mot Europeiska gemenskapernas domstol (REG 1997, s. II-1125), punkt 99, som hänvisar till domstolens dom av den 14 mars 1989 i mål 133/88, Del Amo Martinez mot Europaparlamentet (REG 1989, s. 689), punkterna 9 och 10.

Den andra delgrunden avseende bedömningen av klagandens kvalifikationer

Argument

34. Som andra delgrund har klaganden anfört att förstainstansrätten inte upptäckte att kommissionens bedömning av hans kvalifikationer var uppenbart oriktig. Klaganden har, för det första, åberopat en motsägelse i motiveringen till domen. Enligt punkt 75 i domen hade kommissionen erkänt klagandens "uppenbara kvalifikationer" medan det i punkt 76 anges att kommissionen inte beviljat klaganden några ytterligare prioritetspoäng därför att han i det här fallet inte var tillräckligt kvalificerad i jämförelse med andra tjänstemän. De uteblivna prioritetspoängen medförde emellertid att klaganden inte uppfördes på listan över mest meriterade tjänstemän och följaktligen inte blev befordrad. Klaganden har, för det andra, framhävt att förstainstansrättens slutsats i punkt 77 i domen, där det anges att den partssammansatta kommittén samt befordringskommittén särskilt bedömt klagandens situation, är motsägelsefull eftersom klagandens kvalifikationer uppenbarligen bedömts på ett oriktigt sätt.

35. Kommissionen anser att detta argument inte kan tas upp till sakprövning. Enligt kommissionen innebär punkt 87 i den överklagade domen, där det anges att "klaganden inte har styrkt att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning", att klaganden inte har visat att så är fallet. Kommissionen har betonat att avsaknaden av bevisning inte kan behandlas inom ramen för ett överklagande. I andra hand har kommissionen bestridit att det föreligger en motsägelse. Enligt kommissionen är det möjligt att en tjänsteman är uppenbart kvalificerad men att det vid en jämförelse med andra befordringsbara tjänstemän framkommer att de är mer kvalificerade när det gäller att bevilja prioritetspoäng. Det faktum att klaganden är "uppenbart kvalificerad" hindrar inte att han saknar de ytterligare kvalifikationer som krävs för att han skall beviljas extra prioritetspoäng.

Bedömning

36. Klaganden har i sin andra delgrund kritiserat de överväganden i den överklagade domen som avser bedömningen av hans kvalifikationer. Han har huvudsakligen kritiserat förstainstansrätten för att inte ha insett att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning när den erkände klagandens kvalifikationer men samtidigt ansåg dem otillräckliga för att bevilja några prioritetspoäng. Klaganden anser detta motsägelsefullt och att det följaktligen utgör en felaktig rättstillämpning.

37. Det förefaller som om denna delgrund kan upptas till sakprövning men att den skall ogillas.

38. Med tanke på den avgränsning mellan sakfrågor och rättsfrågor som har gjorts ovan [15] riktar sig klagandens kritik i mindre utsträckning mot det faktiska resultatet av bedömningen av hans kvalifikationer än mot de rättsliga följderna av denna bedömning.

39. Det är förvisso inte med orätt som kommissionen har hävdat att förstainstansrättens bedömning av bevisning i syfte att fastställa de faktiska omständigheterna i princip inte utgör en rättsfråga. [16] Men i motsats till vad kommissionen har anfört avser inte överklagandet utebliven bevisning utan underlåtenheten att fastställa att det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning.

40. Detta är en rättsfråga. Domstolen har i sin dom av den 30 mars 2000 i mål C-265/97 P [17] uttalat att den grund som avser en uppenbart oriktig bedömning gäller "det omtvistade beslutets lagenlighet" och avser "åsidosättandet av en rättsregel som rör tillämpningen av fördraget, i den mening som avses i artikel 173".

41. Domstolen är följaktligen behörig att kontrollera förekomsten av en uppenbart oriktig bedömning. [18]

42. Det är till att börja med lämpligt att erinra om de principer som utvecklats i rättspraxis beträffande bedömningen av tjänstemännens kvalifikationer.

43. Enligt fast rättspraxis har "tillsättningsmyndigheten, vid jämförelsen av de kvalifikationer som skall beaktas vid ett beslut om befordran enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, ett mycket stort utrymme för eget skön, och gemenskapsdomstolarna skall på detta område endast pröva huruvida administrationen, med beaktande av de överväganden som den lagt till grund för sin bedömning, har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sin befogenhet på ett uppenbart felaktigt sätt. Förstainstansrätten kan således inte göra en egen prövning av de

15 — Se ovan punkt 14.

16 — Se dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. (REG 1994, s. I-1981), punkt 66. Se även beslut av den 16 juli 1998 i mål C-252/97 P, N. mot kommissionen (REG 1998, s. I-4871), punkt 16.

17 — VBA (REG 2000, s. I-2061), punkt 114.

18 — Se exempelvis dom i mål C-265/97 P, punkt 115 (ovan fotnot 17), se även beslut i mål C-252/97 P, punkt 63 (ovan fotnot 16).

sökandes kvalifikationer och meriter som ersätter tillsättningsmyndighetens bedömning". [19] Denna rättspraxis har skapats av domstolen. [20]

44. Enligt domstolens rättspraxis skall tillsättningsmyndigheten under befordringsförfarandet förvisso göra sitt urval i enlighet med artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna på grundval av en bedömning av tjänstemännens kvalifikationer och med hänsyn till rapporterna om dem. Tillsättningsmyndigheten har befogenhet att "göra denna bedömning på det sätt eller enligt den metod som den anser vara lämpligast". [21]

45. Administrationens befogenheter är dock inte obegränsade. De är "begränsade med hänsyn till kravet på att jämförelsen av sökandena skall ske opartiskt och med omsorg, i tjänstens intresse och i enlighet med likabehandlingsprincipen. I praktiken skall denna jämförelse ske på grundval av jämlikhet och med utgångspunkt i jämförbara informationskällor och upplysningar. Det är för övrigt endast i andra hand som tillsättningsmyndigheten kan ta hänsyn till ålder och det antal tjänsteår som sökandena har i lönegraden eller i tjänsten". [22]

46. Förstainstansrätten har för övrigt fastställt att en förberedande bedömning av personalakterna för de tjänstemän som kan komma i fråga för en befordran vid de olika direktoraten inte kan vara till men för en jämförande bedömning som omfattar deras kvalifikationer och tvärtom bidrar till principen om god förvaltning. [23] Förresten "är det varje befordringsbar tjänstemans rättighet att befordringskommittén jämför hans kvalifikationer med andra befordringsbara tjänstemän inom samma lönegrad". [24] "Om befordringskommitténs jämförelse av kvalifikationerna hos samtliga tjänstemän som kan befordras till en viss lönegrad inte skall vara meningslös, kan inte tillsättningsmyndigheten nöja sig med att bedöma kvalifikationerna hos de tjänstemän som placerats bäst på de olika generaldirektoratens listor." [25]

47. Förstainstansrätten tillämpade dessa principer som utformats i domstolens praxis och som följs av förstainstansrätten på den omtvistade delen av den överklagade domen.

19 — Dom av den 8 maj 2001 i mål T-182/99, Caravelis mot Europaparlamentet (Ännu inte publicerad), punkt 30, i vilken hänvisas till domen av den 27 april 1999 i mål T-283/97, Thinus mot kommissionen (REGP 1999, s. I-A-69 och s. II-353), punkt 42.

20 — Dom av den 21 april 1983 i mål 282/81, Ragusa mot kommissionen (REG 1983, s. 1245), punkterna 9 och 13, och av den 4 februari 1987 i mål 324/85, Bouteiller mot kommissionen (REG 1987, s. 529).

21 — Dom av den 8 maj (ovan fotnot 19), punkt 31, och av den 22 februari 2000 i mål T-22/99, Rose mot kommissionen (REGP 2000, s. I-A-27 och s. II-115), punkt 55. Se även dom av den 1 juli 1976 i mål 62/75, De Wind mot kommissionen (REG 1976, s. 1167), punkt 17.

22 — Ovan fotnot 19, punkt 32, samt där citerad rättspraxis.

23 — Dom av den 12 december 1996 i mål T-130/95, x mot kommissionen (REGP 1996, s. I-A-603 och s. II-1609), punkt 67, och av den 13 juli 1995 i mål T-557/93, Rasmussen mot kommissionen (REGP 1995, s. I-A-195 och s. II-603), punkt 21. Se den nyligen avkunnade domen av den 22 februari 2000, punkt 56 (ovan fotnot 21), och av den 8 maj 2001, punkt 32 (ovan fotnot 19).

24 — Dom av den 22 februari 2000, punkt 57 (ovan fotnot 21).

25 — Dom av den 22 februari 2000, punkt 59 (ovan fotnot 21).

48. Det ankom således på förstainstansrätten att mot denna bakgrund undersöka om det var möjligt att, i enlighet med rättspraxis rörande artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, bedöma alla befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer trots handledningens strikta regler beträffande beviljandet av prioritetspoäng.

49. Förstainstansrätten anmärkte först och främst att det handlade om en bedömning av klagandens kvalifikationer i förhållande till andra tjänstemän från andra generaldirektorat och inte en jämförelse med tjänstemän från samma generaldirektorat. [26] Förstainstansrätten kontrollerade följaktligen att "kommissionen hade jämfört klagandens kvalifikationer med alla befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer" [27] och att den därvid inte gjort en uppenbart felaktig bedömning.

50. Förstainstansrätten granskade i detta hänseende i detalj klagandens påstående att anledningen till att han inte blivit befordrad var att han till följd av rörligheten inte tilldelats några prioritetspoäng och att reglerna beträffande rörlighet i handledningen tillämpats strikt. [28]

51. Förstainstansrätten utgick från att en strikt tillämpning av dessa regler skulle kunna vara ogynnsam om det totala antalet prioritetspoäng beror på antalet befordringsbara tjänstemän inom varje generaldirektorat. Det skulle nämligen kunna medföra att det inte är möjligt att bevilja några prioritetspoäng om den berörde tjänstemannen förflyttas till ett generaldirektorat där det redan finns ett antal befordringsbara tjänstemän. [29] Tjänstemannen har enligt handledningen ingen förvärvad rättighet om han innan han blev rörlig har föreslagits till befordran utan prioritetspoäng. [30]

52. Utöver en strikt tillämpning av handledningens regler beträffande rörlighet, kräver således förstainstansrätten att hänsyn tas till dessa tänkbara negativa konsekvenser. [31] Detta förefaller lämpligt med hänsyn till att klaganden ansåg att en strikt tillämpning kunde leda till orättvisa resultat. Dessutom verkar det mot bakgrund av artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna olämpligt att göra en åtskillnad mellan de tjänstemän som har en "förvärvad rättighet" [32] till prioritetspoäng och de andra tjänstemännen.

53. Förstainstansrätten fastslog sedan att såväl den partssammansatta kommittén

26 — Punkt 62 i den överklagade domen.

27 — Punkt 63 i den överklagade domen.

28 — Punkt 67 i den överklagade domen.

29 — Punkt 68 i den överklagade domen.

30 — Punkt 67 i den överklagade domen. Se särskilt punkt A i den där citerade bestämmelsen.

31 — Punkt 69 i den överklagade domen.

32 — Denna anmärkning saknar betydelse för den franska texten.

som befordringskommittén hade tagit hänsyn till klagandens specifika situation. [33]

54. De motsägelser som klaganden har pekat på rör uppenbarligen denna omständighet. Klaganden anser att eftersom hans kvalifikationer hade bedömts på ett motsägelsefullt och uppenbart oriktigt sätt är det omöjligt att hänsyn har tagits till hans specifika situation.

55. Det bör häremot invändas att de påstådda motsägelserna inte föreligger. I ett dylikt sammanhang kan kvalifikationerna endast bli föremål för en jämförande bedömning. Därför kan en enskild tjänsteman vara "uppenbart" kvalificerad men ändå mindre kvalificerad än andra tjänstemän och alltså inte tillräckligt för att han skall uppföras på listan över mest förtjänstfulla tjänstemän. Man kan endast begära att kommissionen, utöver tjänstemannens kvalifikationer, tar hänsyn till hans specifika situation när den skall bevilja prioritetspoäng, nämligen att han föreslagits till befordran utan prioritetspoäng av hans tidigare generaldirektorat och att han tjänsteplacerats i ett annat generaldirektorat som hade ett annat antal prioritetspoäng att fördela. Klaganden hade inte någon rätt till prioritetspoäng och han hade inte eller rätt att bli befordrad. Förstainstansrätten avstod med rätta från att ändra kommissionens bedömning i fråga om prioritetspoängen.

33 — Se resultatet i punkt 77 i den överklagade domen.

56. Följaktligen är det kritiserade belutet i detta hänseende inte uppenbart oriktigt. Detta innebär dock inte att beslutet går fritt från varje anmärkning. Befordringskommitténs beslut att inte bevilja några prioritetspoäng motiverades uttryckligen av det faktum att klaganden inte missgynnades av rörligheten. Det är beklagligt att det inte har ifrågasatts inför förstainstansrätten huruvida denna uppfattning, i den mån den har påverkat tillsättningsmyndighetens beslut, är riktig.

57. Talan kan således inte vinna bifall på den första punkten i den andra delgrunden.

58. Det bör beträffande den andra delen av kritiken av punkt 77 i den överklagade domen anmärkas att beaktandet av klagandens specifika situation har ett samband med hans kvalifikationer endast i den mån som beviljandet av prioritetspoäng beror på hans kvalifikationer. Eftersom jämförelsen av tjänstemännens kvalifikationer inte skett på ett uppenbart oriktigt sätt, kunde förstainstansrätten fastställa att hänsyn tagits till klagandens specifika situation. Även denna del bör följaktligen ogillas.

59. Det kan tilläggas att ett bifall till klagandens begäran skulle kräva att domstolen i sak granskar den jämförande

bedömningen av kvalifikationerna hos de befordringsbara tjänstemän som ingick i urvalet.

60. Talan kan inte heller bifallas på den andra delgrunden.

Den tredje delgrunden avseende bedömningen av klagandens kvalifikationer i jämförelse med de andra tjänstemännen

Argument

61. Klaganden anser även att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till motsägelse i motiveringen till domen och felaktig rättstillämpning, eftersom den ansåg att klaganden inte styrkt att det skett någon uppenbart oriktig bedömning vid jämförelsen av klagandens kvalifikationer och andra tjänstemäns kvalifikationer, i detta fall M.G.:s

62. Klaganden har som första argument anfört att förstainstansrätten i punkt 85 i domen felaktigt fastslog att han inte styrkt att det skett någon uppenbart oriktig bedömning vid jämförelsen av hans och M.G.:s kvalifikationer. Som andra argument har klaganden anfört att förstainstansrätten i punkt 84 i den överklagade domen gjorde sig skyldig till motsägelse i motiveringen och således felaktig rättstillämpning eftersom den, å ena sidan, fastslog att klaganden inte påstått sig vara mer kvalificerad än M.G. men, å andra sidan, fastställde att klaganden framhållit att han varit placerad före M.G. under föregående års befordringsförfarande och att han var mer kvalificerad sedan han börjat tjänstgöra vid GD XXIV.

63. Kommissionen har beträffande det första argumentet anfört att punkt 85 i den överklagade domen, enligt vilken klaganden inte hade styrkt att kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning i sin duplik, utgör en fastställelse av faktiska omständigheter eller i vart fall en bedömning av de faktiska omständigheterna och att den därför inte kan prövas inom ramen för ett överklagande. Kommissionen har likaså hävdat att det andra argumentet inte heller kan upptas till sakprövning eftersom den första meningen i punkt 84, där det konstateras att klaganden inte har hävdat att han var mer kvalificerad än M.G., utgör en fastställelse av faktiska omständigheter. Den andra meningen i punkt 84, enligt vilken klaganden endast har påpekat att han varit placerad före M.G. under föregående års befordringsförfarande och att han blivit mer kvalificerad sedan han påbörjat sin tjänstgöring vid det nya generaldirektoratet, innebär enligt kommissionen även den en fastställelse eller en bedömning av de faktiska omständigheterna. I andra hand anser kommissionen att den tredje delgrunden skall ogillas.

Bedömning

64. Angående frågan huruvida det första argumentet kan tas upp till sakprövning hänvisas till vad som anförts ovan. [34] Beträffande det andra argumentet skall det fastställas att klaganden även här försöker visa ett fall av felaktig rättstillämpning av en föregiven motsägelse. Det skall medges, såsom kommissionen har framhållit, att de två led som jämförs i syfte att finna en eventuell motsägelse utgör en fastställelse av faktiska omständigheter. Kommissionen har med rätta betonat att frågan huruvida klaganden har åberopat vissa omständigheter också utgör en sakfråga.

65. Detta innebär dock inte att denna delgrund inte kan upptas till sakprövning. Den kan endast avvisas om den innebär en rättsstridig upprepning av ett argument som framförts inför förstainstansrätten. [35]

66. Detta torde dock inte vara fallet här av följande anledning: i förevarande mål fastställde förstainstansrätten rättsföljderna av klagandens två delargument. Han har medgivit att han uppgivit att han under föregående års befordringsförfarande varit placerad före en annan tjänsteman och att han blivit mer kvalificerad sedan han påbörjat sin tjänstgöring vid generaldirektorat XXIV. Förstainstansrätten drog därav slutsatsen att klaganden inte har hävdat att han, under sin tjänstgöring inom generaldirektorat XXIV, blivit mer kvalificerad än de andra tjänstemännen inom hans tidigare generaldirektorat.

67. Förstainstansrätten ansåg till följd av denna slutsats att klaganden inte hade styrkt att det skett någon uppenbart oriktig bedömning. [36] Eftersom domstolen är behörig att kontrollera förekomsten av en uppenbart oriktig bedömning anser jag att hela den tredje delgrunden skall upptas till sakprövning.

68. Talan kan emellertid troligen inte bifallas på den tredje delgrunden. Å ena sidan bör det erinras om att en tjänstemans rangordning under ett visst års befordringsförfarande inte ger honom en rättsligt skyddad ställning eftersom hans kvalifikationer skall jämföras med dem för alla de tjänstemän som skall bedömas under följande år. [37] Under dessa omständigheter är klagandens och M.G.:s respektive placeringar inte av avgörande betydelse. Det har i sig ingen betydelse att klaganden har häv-

34 — Punkt 41.

35 — Se bland annat domstolens beslut av den 26 september 1994 i mål C-26/94, × mot kommissionen (REG 1994, s. I-4379), punkt 13.

36 — Punkt 85 i den överklagade domen.

37 — I detta avseende kan det hänvisas till det mycket tydliga uttalandet i domen av den 22 februari 2000 (ovan fotnot 21), punkt 36, enligt vilket bruket att automatiskt befordra de tjänstemän som uppförts på listan över mest meriterade under föregående befordringsförfarande men som då inte befordrats, det vill säga att de då inte förtjänade en befordran, innebär ett tydligt åsidosättande av artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna.

dat att han blivit mer kvalificerad sedan han påbörjade sin tjänstgöring vid generaldirektorat XXIV, eftersom det enda som räknas är en jämförelse av hans nuvarande kvalifikationer med andra befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer under det årliga befordringsförfarandet. Uppfattningen att rörligheten i sig utgör en merit är för övrigt ogrundad.

69. Förstainstansrätten bedömde följaktligen helt riktigt att klaganden inte heller vad gäller argumenten avseende M.G. styrkt att det skett en uppenbart oriktig bedömning.

70. Talan kan inte bifallas på de tredje delgrunden.

Den fjärde delgrunden avseende principerna om likabehandling och skälighet

Argument

71. Genom den fjärde delgrunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och motsägelse i motiveringen till den överklagade domen, eftersom den fann att principerna om likabehandling och skälighet inte åsidosatts. Han har bland annat hävdat, till skillnad från vad som har fastslagits i punkt 79 i den överklagade domen, att den partssammansatta kommittén och befordringskommittén inte tillräckligt beaktat hans kvalifikationer. Om de hade gjort det skulle han ha blivit befordrad med tanke på att kommissionen "erkänt" hans kvalifikationer. Förstainstansrätten fastställde i punkt 79 att det inte förelåg någon diskriminering eller att något oskäligt beslut hade fattats av den enda anledningen att dessa instanser hade övervägt att bevilja klaganden ytterligare prioritetspoäng. Förstainstansrätten hade emellertid medgivit i punkt 67 att ändamålet med bestämmelserna om rörlighet var att den inte skall få ofördelaktiga följder. Detta ändamål hade inte uppnåtts i det aktuella fallet eftersom klaganden på grund av rörligheten inte hade blivit befordrad. Diskrimineringen består i att en tjänsteman, som i enlighet med gällande ordning har varit rörlig, utan motivering rangordnas sämre än en annan, mindre kvalificerad tjänsteman som inte varit rörlig.

72. Kommissionen anser att inte heller denna delgrund kan upptas till sakprövning. De behöriga instansernas bedömning av klagandens kvalifikationer är en sakfråga. Enligt kommissionen har klaganden för övrigt kritiserat det i punkt 82 underförstådda konstaterandet att han inte heller automatiskt skulle ha blivit befordrad om han inte varit rörlig.

Bedömning

73. I den del talan kan prövas på den sista delgrunden skall den uppenbarligen lämnas utan bifall.

74. Frågan huruvida de behöriga instanserna riktigt bedömt klagandens kvalifikationer är en sakfråga som faller utanför domstolens behörighet. Klagandens argument i detta hänseende kan inte upptas till sakprövning.

75. Talan kan inte bifallas på den grunden att klaganden diskriminerats. I motsats till vad klaganden har anfört har personalpolitikens målsättning att rörligheten inte skall få ofördelaktiga konsekvenser inte åsidosatts endast därför att klaganden, trots att han varit rörlig, inte blivit befordrad.

76. Klaganden har med orätt hävdat att han under alla omständigheter skulle ha blivit befordrad om han inte varit rörlig. Det hade tvärtom varit nödvändigt att under befordringsförfarandet jämföra hans kvalifikationer med de andra befordringsbara tjänstemännens kvalifikationer. Det är då möjligt att andra tjänstemän, som eventuellt hade varit rörliga, ansågs mer kvalificerade än klaganden. Klaganden hade inte vid någon tidpunkt en rätt att bli befordrad — inte ens med hänsyn till hans tidigare placering på listan över befordringsbara tjänstemän.

77. Generaldirektörens för generaldirektorat XX skrivelse, som omnämns i punkt 16 i den överklagade domen, torde i detta hänseende ha väckt falska förhoppningar hos klaganden. Det får anses strida mot tjänsteföreskrifterna [38] om den tjänsteman vid klagandens före detta generaldirektorat som varit placerad efter honom under föregående års befordringsförfarande, såsom det har angivits i punkt 8.4 i ansökan varigenom talan anhängiggjordes, "automatiskt" blev befordrad under det aktuella befordringsförfarandet endast därför att klaganden erhållit en tjänst vid ett annat generaldirektorat. Klaganden kunde enligt fast rättspraxis emellertid inte härleda någon rättighet ur denna situation. [39]

78. Klaganden har också fel när han hävdar att en tjänsteman, på grundval av nuvarande ordning, efter att ha varit rörlig oberättigat placeras sämre än en annan, mindre kvalificerad tjänsteman som inte varit rörlig. Man kan inte anta att den

38 — Se även fotnot 35 ovan.

39 — Dom av den 9 oktober 1984 i mål 188/83, Witte mot Europaparlamentet (REG 1984, s. 3465), punkt 15, och av den 4 juli 1985 i mål 134/84, Williams mot revisionsrätten (REG 1985, s. 2225), punkt 14, och av den 14 maj 1991 i mål T-30/90, Zoder mot Europaparlamentet (REG 1991, s. II-207), punkt 26, och av den 22 februari 2000, Rose mot kommissionen (REGP 2000, s. I-A-27 och s. II-115), punkt 39.

andra tjänstemannen under det aktuella befordringsförfarandet är mindre kvalificerad därför att han var sämre placerad än klaganden under föregående befordringsförfarande. Tvärtom, tjänstemännens kvalifikationer skall bedömas under pågående befordringsförfarande.

79. I den del talan kan prövas på den fjärde delgrunden skall den således lämnas utan bifall.

IV — Rättegångskostnader

80. Enligt artikel 69.2 och 118 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Om klagandens samtliga grunder i enlighet med mitt förslag till avgörande avvisas eller ogillas skall han förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

V — Förslag till avgörande

81. Mot bakgrund av vad som ovan anförts, föreslår jag att domstolen

1) ogillar överklagandet,

2) förpliktar klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.